

στελέχους· ἐὰν αὐτὸ συνέβαινε θὰ τὸ ἐδέλεπομεν ἐκ-
στάζον ἐνῶ κρατοῦμεν τὸ φύλλον. Πόθεν λοιπὸν ἐξέρ-
χεται ; Τούτο ἀμέσως ἐξηγοῦμεν. Ὑπάρχουσι μικραὶ
ὀπαὶ ἢ πόροι, ἐπὶ παντὸς τοῦ φύλλου ἐξηπλωμένοι.
Εἰσὶ τοσούτω μικροὶ ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ τοὺς ἴδω-
μεν ἀνευ ἰσχυροῦ μικροσκοπίου. Τὸ ὑδατῶδες μέρος
τοῦ χυμοῦ φεύγει διὰ τοῦ ἀέρος ἐκ τῶν πόρων
τούτων.

Ἰκανὴ εἶναι ἡ διὰ τῶν φύλλων ἐξερχομένη ὑγρα-
σία. Τοῦτο τὸ βλέπει τις ἐὰν θέσῃ δέμα φύλλον ὑπὸ
υέλινον ἀγγεῖον οἷον ποτήριον· μετὰ τινα χρόνον θὰ
ἴδετε τὴν ὑγρασίαν ἐν σταγῶσιν ἐντὸς τῆς υέλου. Τὸ
ὕγρὸν τοῦτο εἶναι τὸ ὑδρὶ τὸ ὁποῖον ἐξέρχεται διὰ
τῶν πόρων τοῦ φύλλου.

Ἵπάρχει φυτὸν τοῦ ὁποίου τὸ φύλλον ἔχει τὸ σχῆ-
μα ποτηρίου. Ἐὰν παρατηρήσῃτε τὸ φύλλον τοῦτο
θέλετε ἰδεῖ ὅτι τὸ ὕγρὸν μὴ δυνάμενον ἐξερχόμενον
τῶν πόρων νὰ φύγῃ διὰ τοῦ ἀέρος, μένει ἐντὸς καὶ
πληροῖ τὸ φύλλον.

Τώρα ἐννοεῖτε διατί τὸ φύλλον δὲν μαραίνεται ἀμέ-
σως διότι ὁ χυμὸς διατελεῖ ἐν αὐτῷ· ἀλλ' ἐὰν μείνῃ
ὀλίγον χρόνον τὸ ὑδατῶδες μέρος τοῦ χυμοῦ ἐξέρχε-
ται ἕτερος δὲ νέος χυμὸς δὲν εἰσέρχεται διὰ τοῦ στε-
λέχους, τὸ φύλλον ἐπομένως μαραίνεται.

Δυνάμεθα νὰ ἀποτρέψωμεν τὸν μαρασμὸν ἀπὸ φύλ-
λου τινος ἐὰν θέσωμεν τὸ στέλεχος αὐτοῦ ἐντὸς ὑδα-
τος. Ὅταν οὕτω πράξωμεν τὸ ὑδρὶ ἀνέρχεται διὰ
τῶν μικρῶν σωλήνων, ἀντικαθιστῶν τὸ ὑδρὶ τὸ ἐξερ-
χόμενον διὰ τῶν πόρων τοῦ φύλλου.

Ὅταν θέτωμεν ἄνθη ἐν τῷ ὑδατι, βλέπομεν ὅτι τὸ
ὑδρὶ ὀλιγοστεύει τὴν ἐπομένην ἡμέραν· τοῦτο δὲ
διότι ἰκανὸν μέρος αὐτοῦ ἀνέρχεται διὰ τοῦ στελέ-
χους εἰς τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη.

Γινώσκουμεν ὅτι ὅταν ἔχωμεν φυτὸν ἐντὸς ἀγγείου
πλήρους χύματος, τὸ χῶμα ξηραίνεται μετὰ μίαν ἢ
δύο ἡμέρας. Τοῦτο συμβαίνει πρὸ πάντων διότι τὸ
ὑδρὶ ἐντὸς τοῦ χύματος ἀπομυζᾶται ὑπὸ τῆς ῥίζης
καὶ ἀνέρχεται διὰ τοῦ φυτοῦ, καὶ ἐξέρχεται διὰ τῶν
πόρων τῶν φύλλων καὶ ἀνθέων. Μέρος τοῦ ὑδατος ἀ-
νέρχεται ἀμέσως ἐκ τοῦ χύματος εἰς τὸν ἀέρα ἀλλὰ
τὸ πλεῖστον φεύγει διὰ τοῦ φυτοῦ.

Δὲν δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν τὸ διὰ τῶν φύλλων καὶ
ἀνθέων ἐξερχόμενον ὑδρὶ εἰς τὸν ἀέρα. Ὑπάρχει ἱκα-
νὴ ποσότης ὑδατος εἰς τὸν ἀέρα τὸ ὁποῖον δὲν δυνά-
μεθα νὰ ἴδωμεν. Βλέπομεν τοῦτο ὁμῶς δι' ἄλλου τρό-
που, ἐπὶ τῆς υέλου· ἀλλὰ περὶ τούτου θέλει γίνε-
ται λόγος ἄλλαχού. Τὰ φύλλα δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι
ἀποπνέουσιν ὑγρασίαν εἰς τὸν ἀέρα ἀδιαλείπτως.

Ἡ ὑγρασία ἡ ἀποπνεομένη ἐκ τῶν φύλλων καθί-
στησι τὸν ἀέρα μαγικόν, ἐνῶ ἡ εὐωδία τῶν ἀνθέων
διαχύνει ἀρώμα. Ἐκαστον φύλλον χωριστὰ ὀλίγον πα-
ρέχει ὑδρὶ, ἐπομένως ὀλίγη παρέχει τὴν ὠφέλειαν·
ἀλλὰ τοσαῦτα ὑπάρχουσι φύλλα ὥστε μεγάλη ποσό-
της ὑδατος ἐξέρχεται δι' αὐτῶν.

Ἐκεῖνοι οἵτινες ἐπιθυμοῦσι νὰ πράττωσι τὸ καλὸν
ἐν τῷ κόσμῳ ἄς λάβωσι μᾶθημα ἐκ τῶν φύλλων.

Μέγα καλὸν δύναται νὰ γίνῃ ὅταν πλεῖστοι πράττου-
σιν ἕκαστος ὀλίγον. Ἄς σκεφθῶσι τοῦτο ἐκεῖνοι οἵτι-
νες μόνον ὀλίγον καλὸν δύνανται νὰ πράξωσιν· ἄς
πράττωσι καθ' ἑκάστην ὅ, τι ἂν δύνανται, ὥς ἕκαστον
φύλλον ποιεῖ. Οἱ μεγάλοι ἄνδρες, οἱ προκαλοῦντες
τὸν θαυμασμὸν τοῦ κόσμου, δύνανται νὰ πράττωσι
μεγάλα ἀγαθὰ· ἀλλὰ ποτὲ δὲν δύνανται νὰ πράξωσι
ὅσον γίνεται παρὰ πολλῶν ὧν ἕκαστος ὀλίγον πράτ-
τει ἀθουρώως. Ἐκαστος παῖς, ποιῶν μικρά τινα καλὰ
πράγματα, δύναται ὥς τὸ μικρὸν φύλλον, νὰ πράξῃ
τὸ μέρος του εἰς τὸ ἀγαθὸν τὸ ὁποῖον γίνεται ἐν τῷ
κόσμῳ. Καὶ ἐὰν πολὺ ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ τὸ ὁποῖον ἐπι-
τελεῖ δὲν παρατηρεῖται παρ' ἄλλων, ὁ Θεὸς βλέπει
αὐτὸ ὁλόκληρον, ἀκριβῶς ὥς βλέπει τὸ ὕγρὸν τὸ ὁ-
ποῖον ἕκαστον μικρὸν φύλλον ἐκπέμπει.

Ἀναφέρεται περὶ ἐνὸς αὐτοκράτορος τῆς Κίνας ὅτι
εἰδοποιηθεὶς ὅτι οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ ἐκίνησαν ἐπανάστα-
σιν εἰς μίαν τῶν ἀπομεμακρυσμένων ἐπαρχιῶν, εἶπεν
εἰς τοὺς ἀξιωματικούς του «Ἐλθετε καὶ ἀκολουθήσα-
τέ με, καὶ θέλω ταχέως τοὺς καταστρέψαι.»
Ἐξῆλθε λοιπὸν καὶ οἱ ἀντάρται ὑπετάγησαν ἅμα
προσθήγησεν. Πάντες λοιπὸν ἐνόμισαν ὅτι ἤθελε ἐκ-
δικηθῇ ἀλλ' ἐξεπλάγησαν ἰδόντες ὅτι μετεχειρίσθη
τοὺς αἰχμαλώτους μετὰ μεγίστης ἐπιεικείας.

«Πῶς», ἀνέκραξεν ὁ πρωθυπουργὸς του, «οὗτος εἶ-
ναι ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐκπληροῖς τὴν υπόσχεσίν σου ;
Ὁ βασιλικὸς σου λόγος ἐδόθη ὅτι οἱ ἐχθροὶ σου θὰ
κατεστρέφοντο, καὶ ἰδοὺ ἐσυγχώρησας αὐτοὺς, καὶ
πρὸς τοῦτοις πρᾶξῃς μέχρι θωπειῶν.»

«Ὑπεσχέθην», ἀπήντησεν ὁ αὐτοκράτωρ, «νὰ κα-
ταστρέψω τοὺς ἐχθρούς μου. Ἐξεπλήρωσα τὸν λόγον
μου, διότι ἰδοὺ δὲν εἶναι πλέον ἐχθροί, τοὺς ἔκαν
μα φίλους».

Ὁ Κροῖσος ὁ βασιλεὺς τῆς Λυδίας ὅστις ὑπερηφα-
νεύετο ἕνεκα τῆς ἰσχύος καὶ πλούτου, ἐνεδύθη ἡμέ-
ραν τινα μὲ τὴν μεγαλειτέραν λαμπρότητα καὶ καθε-
σθεις ἐπὶ τοῦ θρόνου του, ἐδείκνυε αὐτὸν εἰς τὸν Ἑλ-
ληνα φιλόσοφον Σόλωνα, λέγων ὅτι περικλείει ἐν ἑαυ-
τῷ κατ' οὐσίαν πᾶσαν κοσμικὴν δόξαν.

«Εἶδате ποτὲ», εἶπεν εἰς τὸν Ἑλληνα φιλόσοφον,
«ὕψηλότερον θέαμα».

«Ναί», εἶπεν οὗτος, «Οἱ φασιανοὶ τῶν ἀγρῶν, ὁ
ταῶς ἐν ταῖς αὐλαῖς ἡμῶν, ὑπερέχει κατὰ πολὺ σὲ
κατὰ τὴν δόξαν».

ΚΕΥΛΑΝ

Μεγάλῃ νῆσος τοῦ Ἰνδικοῦ εἰς τὴν μεσημβρινὴν
ἄκρην τοῦ Ἰνδοστάν ἐφ' ἧς ὑποθέτει τὸν πρῶτον ἄν-
θρωπον καὶ τὸν πρῶτον παράδδισον ἡ Ἰνδικὴ μυθο-
λογία, ἂν καὶ νῆσος ἡ Κεϋλάν εἴναι σχεδὸν ἀκα-
τοίκητος· ἐκτὸς τῶν μεγάλων πόλεων ἕνεκα τῆς πλυ-
θῆος τῶν ἀγρίων ζώων, ἐλεφάντων, πίγρων, ὑαγῶν
πιθήκων καὶ ὄψεων παντὸς εἶδους.